

Поїздка в гори

Літні канікули Остап і Даринка завжди минали в бабусиному селі у передгір'ї Карпат.

У бабусі не було ні супутникового телебачення, ні DVD, ні комп'ютера з інтернетом, ані навіть дешевої ігрової приставки. Тому Остап і Дарина з ранку до ночі гралися на подвір'ї, ганяли з сусідськими дітьми у футбол або ж будували на дереві власну піратську базу, з якої чудово видно було гори. Остап марив славою карибських піратів, зачитувався історіями про таємничі острови скарбів та з нетерпінням чекав, коли тато візьме відпустку і вони усією сім'єю поїдуть на скелі Довбуша біля Болехова. Сподівався, що в тих скелях йому пощастить знайти скарби опришків — карпатських «піратів».

Одного сонячного суботнього ранку тато нарешті приїхав і одразу оголосив загальний збір. Остап уже давно поскладав у стару дідову офіцерську планшетку все потрібне для подорожі: топографічну карту Карпат, олівець, циркуль, компас, годинник, кишеньковий ліхтарик, складаний ніж і навіть свою улюблену сопілку. Він миттю вилетів з хати, став біля машини й почав голосно підганяти сестру. Коли Остап кричав, його вічно непокірний русявий чуб дуже смішно куйовдився, і хлопець ставав подібний на задерикуватого півня. Дарина ж лише всміхалася, не звертала уваги на брата і збиралася в дорогу не кваплячись, як справжня світська панна. Здавалося, ніби вона їде не в гори, а на концерт у філармонію. Дівчина стояла перед дзеркалом і обурювалася, що кросівки, які примушує брати мама, не пасяють до її гардеробу. Врешті Дарина махнула рукою і почала збирати приладдя для малювання. Вона малювала завжди й усюди. Рюкзак розпирало від альбомів, фарб,

фломастерів, олівців та інших необхідних для творчої роботи дрібничок. Захопила ще й плеєр, щоб слухати в дорозі улюблене.

Мамі ж, як завжди, випало найважче — зробити все, щоб сім'я не потерпала від холоду й голоду за дві доби в горах. Вона ходила від комори до кухні й назад, збираючи продукти, посуд і дитячий одяг. За мамою, наступаючи на п'яти, бігала Оленка, чотирирічна сестра Остапа і Дарини, й плакала — її не ризикнули брати на ночівлю в гори і залишали з бабусею.

Виїхали. Дорога з Долини до урочища Бубнище тривала менш як годину (збиралися втричі довше). Намет розклали біля великого каменя, що в профіль нагадував якогось велетенського звіра. Люду під вечір поменшало, бо туристів привозять сюди зранку, а пообіді вони вже помалу роз'їжджаються. На ніч переважно залишаються лише скелелазки, які тут тренуються, але сьогодні і їх не було. Опинившись посеред дикої природи, Остап із Дариною безперестанку гасали

поміж деревами одне за одним. Мама з татом ледве встигали за ними. Це був одвічний двобій двійнят — ще від народження дух суперництва витав над ними. Збоку могло здатися, що вони терпіти не можуть одне одного, насправді ж діти не могли одне без одного прожити й дня. І якщо обставини їх розлучали — хоча таке траплялося дуже нечасто, — то вже за годину вони сумували і не могли дочекатися зустрічі, щоб знову почати одвічну «війну».

Остап був на чотири хвилини старший за сестру, чим неабияк пишався і вимагав, щоб та його слухалась. Але Дарина була на пів голови вища, тому слухатись не збиралася. Через це й виникали майже всі конфлікти. Зате у школі вони чудово ладнали: те, що не вмів Остап, непогано вдавалося Дарині, й навпаки — якщо щось не вдавалося Дарині, то зазвичай Остап робив це запросто. Тому Дарина ніколи не хвилювалася за домашні завдання з математики — їх блискуче вирішував за них двох Остап.

Хлопець, своєю чергою, не переймався уроками малювання, адже Дарина залюбки малювала б хоч і за цілий клас, а не лише за брата.

Настав вечір. Чай із лісових трав і гірське повітря навівали сон. Діти були не проти ще побігати, але тато з мамою скомандували «відбій». У наметі була спеціальна сітка від комарів, тому позасинали швидко, уникнувши нерівного бою з кусючими терористами...

* * *

— Дарино, ти не спиш? — прошепотів Остап.

— Ні.

— Вилазь, тільки не зачепи ногою маму.

— Не командуй, сама знаю.

Остапів годинник показував пів на дванадцятю. Нічний птах зірвався з гілки і щез у темряві. Дарині стало трохи боязко.

— А може, не підемо? — засумнівалася вона. Біля мами було так добре...

Остап мовчки стояв і перелякано дивився, як зі світла проступає людська постать, — дідуган у білій сорочці до п'ят. Сиве волосся спадало йому на плечі, й густа борода була така ж сива. Через цю білоту здавалося, ніби світло струменить просто з його тіла. А може, так воно й було насправді. Старий заговорив сам:

— Хто ти, хлопче, і що ти робиш тут опівночі? — голос відлунював у печері, тому здавався дуже гучним і грізним. У цю мить Остап пошкодував, що поряд немає тата, який міг би захистити його.

— Ну?! Хто ти? І що тут робиш?! — пролунало ще грізніше.

— Я... я... — затнувся Остап, — я тут з Дариною. Ми брат і сестра, двійнята. Ми прийшли шукати скарби Довбуша. Але Дарина десь зникла... — на очах в Остапа з'явилися сльози.

— А хто вам сказав про скарби? І чому ви подумали, що маєте право їх забрати звідси? Хіба ви їх тут ховали?

— Нам тато розповідав про опришків... Як вони відбирали у багатіїв золото, а потім роздавали бідним. А що не встигли роздати, ховали десь у печерах. То ми з Дариною й хотіли знайти скарб. Дарина зайшла першою — і щезла...

— Не щезла вона нікуди, але вже не повернеться. На цій печері лежить заляття.

— Дідусю, ми не знали, що сюди не можна. Ми навіть татові з мамою нічого не сказали. Будь ласка, пробачте нам, відпустіть Дарину. Ми підемо геть і більше ніколи сюди не вернемося! Чесно-чесно!

— Е ні, хлопче. Ніхто не може порушити це заляття. Я вже сьомий мольфар, що охороняє цю печеру, і ще ніхто не зайшов сюди в ніч повного місяця так, аби потім повернутися. Печера не любить видавати своїх таємниць. Лише камінь знає все, але камінь німий. Я вірю, що ви не хотіли зробити нічого поганого, а пошук скарбів — це ваша дитяча забава. Тому відпущу тебе, але сестра залишиться тут...